

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Hr. Poul Nødgaard spørger, om ikke der er overvejelser omkring amternes ret eller frihed til at udskrive grundskatter, hvor det i loven står, at man skal opkræve 10 promille af grundværdierne til amterne. Den lov har udløb med 1993, dvs. et nyt grundlag er påkrævet for 1994, og derfor står der også i regeringens lov-katalog, at der kommer et lovforslag om beskattningen til amterne. Det er klart, at regeringen har overvejelser her, men jeg ønsker ikke at oplyse her og nu om de overvejelser, regeringen har.

Jeg skylder også svar på, om regeringen ikke kendte de nye grundværdier, altså den sidste vurdering, da vi ud fra nogle forventninger indgik i aftalerne med Kommunernes Landsforening. Hertil er at sige: Nej, det gjorde vi ikke. Vores skøn lå på en samlet stigning på 4 pct.

Hr. Ole Donner spørger til kommunerne og den 19. alm. vurdering. Mit synspunkt er, at den enkelte kommunalbestyrelse har pligt til at overveje, hvordan man efterlever aftalen, herunder at den samlede beskatning ikke øges, og hvis der er kommuner, der har særlig voldsomme stigninger i grundværdierne, kunne de kompensere for det ved at sænke personskatterne mere end det, der egentlig var aftalt eller forudsat. For det er jo det samlede skattetryk, der har betydning, og det er også det, regeringen drøfter med Kommunernes Landsforening.

Regeringen ser gerne, at der ikke er nogen bundgrænse. Folketinget vedtog i 1986 loven om minimum 6 promille og højst 24 promille. Jeg så gerne, at det var et ansvar, der lå i den enkelte kommunalbestyrelse, selv at kunne fastsætte niveauet for grundbeskatningen.

Til spørgsmålet om værdien af aftalerne vil jeg sige: Jamen alt andet end aftalesystemet vil beskære det kommunale selvstyre, så alle gode kræfter bør arbejde for, at aftalesystemet får lov at virke. Og det har virket godt. Vi har jo haft aftaler i de sidste 5 år, hvor det har virket, og jeg må konstatere, at her har man altså ikke været i stand til at nå målet. Men man må jo ikke tro, at det er sådan, at kommunerne ikke har forsøgt. Der er kommuner, der har haft vilje til at forsøge, der har gjort det, og der er måske kommuner, der ikke har haft viljen. Der er måske denne gang for mange kommuner,

der ikke har haft viljen, og det må vi se om vi kan rette op på i det kommunale selvstyres navn.

Formanden:

Så er det hr. Poul Nødgaard for det sidste tillægsspørgsmål.

Poul Nødgaard (FP):

Og det skal blive meget kort. Jeg vil godt bede ministeren om at kommentere, hvordan det kan gå til, at et indenrigsministerium ikke er klar over, at der foregår en offentlig vurdering. Jeg fik vurderingen ind med posten, jeg tror, det var i august måned – jeg vil ikke hænges op på det – og den er selvfølgelig foregået i månederne forud. Denne aftale er mig bekendt indgået den 22. juni.

Jeg synes, det rent ud sagt er fantastisk, at ministerierne ikke ved, hvad det er, der sker i det statslige hus. Ministeriet må have været bekendt med, at disse vurderinger fandt sted, og at de ville give et stærkt forøget grundlag, eller også har man – undskyld, jeg siger det – sovet i timen.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg tror, at ministeriet ved lige så meget som medlemmer af Folketinget i almindelighed. Vi ved selvfølgelig, at der finder en vurdering sted, og der foreligger et skøn over, hvor meget man forventer at vurderingerne vil give. Men det var altså ikke kendt, da aftalen blev indgået den 22. juni 1992. Det var ikke kendt. Der lå et skøn på i gennemsnit 4 pct., og det er det, som regeringen har forholdt sig til, og som Kommunernes Landsforening har forholdt sig til.

At man senere har fået et andet resultat, bliver jo først kendt på det tidspunkt, hvor resultatet gøres op. Det gælder jo med alle regnestykker: Der kan foreligge et regneeksempel, man ved godt, at resultatet er under udarbejdelse, men det er først, når man har facit, at man kender resultatet, og det gælder også i vort vurderingssystem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 53

2) Til *indenrigsministeren* af:

Poul Nødgaard (FP):